

Димчо Дебелянов

Изповед

Аз имах кръчма на широки друми,
там уж на отдих, уж на сладки думи
отбиваха се „гости“ шумен рой.

И кат кръвта ми буйно и червено –
аз щедро леех вино, подсладено
ту с песни и шеги, ту с рев и бой.

Но нижеха се дните и в забрава,
не сетих аз, че вино не остава,
и неповолно стигнах до фалит.

Тогава моите „гости“ се събраха
и дълго безпощадно ми се смяха,
защото бяха пили на кредит.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6213>]